

РЕШЕНИЕ

№ 2087

гр. София, 29.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.03.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Теодора Милева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **1162** по описа за **2024** година докладвано от съдия Наташа Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава дванадесета, чл. 208 – 228 от Административно процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.72, ал.1 от Закон за министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по касационна жалба на С. В. Б., чрез адв. И. З., срещу Решение № 4715/23.10.2023 г., постановено по НАХД № 20231110204738 по описа за 2023 година на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 14-ти състав, с което е отхвърлена жалбата му срещу издадена Заповед за задържане с рег. № 5133з-372 от 28.02.2023 г. от полицейски орган от 03 сектор при Столичната дирекция на вътрешните работи на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР), за срок до 24ч.

В касационната жалба е посочено, че постановеното решение е неправилно, необосновано, поради нарушение на материалния закон, съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Излагат се съображения, че СРС е направил неправилен извод, че са били изпълнени законовите изисквания за издаването на заповедта за задържане. На следващо място се твърди противоречие на заповедта с целта на закона. Искане се от съда отмяна на съдебното решение и постановяване на ново, с което да отмени атакуваната заповед.

В съдебното заседание касаторът С. В. Б., редовно призован, не се явява, представлява се от процесуалния си представител адв. З., която поддържа жалбата и

претендира присъждане на разноски.

Ответникът – полицейски орган при 03 сектор при СДВР, редовно призван, не се явява и не изпраща представител.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор К., изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, I касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, от надлежна страна, която има правен интерес от обжалването и срещу акт, подлежащ на касационен контрол, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Спрямо жалбоподателя е била издадена Заповед за задържане с рег. № 513зз-372 от 28.02.2023 г. от полицейски орган при 03 сектор при Столичната дирекция с която на осн. чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР по отношение на С. В. Б. е наложена принудителна административна мярка „Задържане за срок до 24 часа”. Жалбоподателят бил запознат с правата си, видно от приложената заповед, по чл. 72, ал. 3 и, ал. 4 и чл. 73 ЗМВР, като горното се установява и от приложено и прието заверено копие на декларация, представляваща Приложение № 1 към чл. 15, ал. 2 от Инструкция № 8121з78/24.01.2015 г. за реда за осъществяване на задържане, оборудване на помещенията за настаняване на задържани лица и реда в тях в МВР.

Съдът е обсъдил всички събрани доказателства, като е достигнал до обосноваван извод, че е налице съответствие между посоченото фактическо и правно основание за издаването на заповедта, които в достатъчна степен изясняват обстоятелството, мотивирало полицейския орган да приложи мярката, като са били налице основания, които да обосноват подозрение за съпричастност на жалбоподателя към извършеното престъпление по ДП № 155 от 2023 г. по описа на 07 РУ - СДВР, образувано по чл. 346, ал. 1 от НК за противозаконно отнемане на МПС „М. Ц 250“ с рег. [рег.номер на МПС] . За да потвърди процесната заповед СРС е приел, че същата е издадена от компетентен орган в кръга на предоставените му правомощия по чл. 72 от ЗМВР, в условията на оперативна самостоятелност, с каквото полицейските органи разполагат, съгласно чл. 72, ал. 1 ЗМВР. Стигнал е до извод, че е спазена предвидената от закона форма по чл. 74, ал. 1 от ЗМВР. Счел е, че от приложените по делото доказателства се установява по безспорен начин, че към момента на задържането на жалбоподателя са били налице данни за съпричастност на лицето към извършено престъпление. СРС е приел, че задържането под стража на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР представлява принудителна административна мярка, която има за цел чрез задържането да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление, да продължи да извършва престъпление или да се укрие, като е посочил, че е достатъчно наличието на данни, обосноваващи извод, че има вероятност лицето да е извършител на престъпление, което дава право на административния орган при условията на оперативна самостоятелност да наложи мярката.

Решението е правилно.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

Не са налице сочените от касатора отменителни основания. Правилни са изводите на съда, че заповедта е издадена от компетентен орган - полицейски орган по чл. 57

ЗМВР, съдържа задължителните реквизити по чл. 74 ЗМВР и че при издаването ѝ не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и материалния закон.

Правилно е приложен и материалният закон, тъй като са събрани доказателства, че към момента на издаване на заповедта са били налице предпоставките по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, а именно: административният орган е разполагал с данни, от които може да се направи предположение за съпричастност на касатора към извършеното престъпление по чл. 346, ал. 1 от НК. Съгласно цитираната разпоредба на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР, полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление.

Нормата на чл. 72, ал. 1 ЗМВР регламентира мерки за административна принуда с цел обезпечаване на дейността на полицейските органи по чл. 6, ал. 1 ЗМВР - оперативно-издирвателна, охранителна, разследване на престъпления; превантивна. Задържането на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР за срок не по-дълъг от 24 часа представлява по смисъла на чл. 22 ЗАНН принудителна административна мярка, която има за цел да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление или да се укрие. Доколкото основанието, на което е издадена заповедта е такова по т. 1 от посочената разпоредба, е задължително преди издаването на заповедта за задържане, да са събрани доказателства, обосноваващи предположение за извършено престъпление. В случая, настоящият касационен състав счита, че това изискване на закона е изпълнено, като изводът, направен от СРС в тази насока е правилен и законосъобразен. Това е така, тъй като от една страна в самата заповед, освен разпоредбата на чл. 71, ал. 1, т. 1 ЗМВР, като основание за задържане, са посочени и разпоредбите, по които е водено наказателното производство – чл. 346, ал. 1 от НК. Изписването на цитираните разпоредби, означава, че органът е разполагал с данни, от които да се направи предположение, че задържаното лице е извършило или е съпричастно към посоченото престъпление. От друга страна, пред СРС са събрани доказателства за образувано досъдебно производство.

С оглед на изложеното настоящата съдебна инстанция не намира основание за отмяна на обжалваното съдебно решение, поради което касационната жалба следва да бъде отхвърлена, като неоснователна.

Поради посочените мотиви и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК Административен съд – София град, I-ви касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4715/23.10.2023 г., постановено по НАХД № 20231110204738 по описа за 2023 година на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 14-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

